

LMBT: Liberális Megmondók Baromság Tárháza. (vol.3)

2015 június 23. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Meleg témát boncolgató cikksorozatunk harmadik, a transzfób része következik. Ezennel kiírjuk magunkat azokból a szalonokból amelyekbe sose tartoztunk, de nem is akartunk.

A „liberális mainstream” gondolatokkal szöges ellentétben álló kontent következik. Bruce Jenner és Rachel Dolezal története következik Amerikából, illetve az, hogy mi lesz akkor, ha a liberális jogvédők ráfekszenek egy témára, és nem csak a „klasszikus erkölcsöt” dobják immár a „történelem szemétdombjára” hanem magát az orvostudományt.

Ehhez vissza kell menni az id?ben azokba az évtizedekbe, melyekr?l itt, a Vasfüggönyinnens? oldalán keveset tudhatunk bármir?l is, ami a túloldalt történik. Amit ma LMBTQ lobbinak hívunk fokozatosan állt össze, és alakult a manapság már egyszer?en liberálisnak nevezett, ám igazából széls?baloldali rohamosztaggá. Nem volt ez mindig így. A lobbó nevének fokozatos „b?vülése”, bet?kkel való kiegészülése remekül mutatja, hogy miként lett **a melegek diszkriminációját megszüntetni vágyó, ha úgy tetszik „polgárjogi” csoportból többmilliárd dollár felett rendelkező politikai lobbó.**

Szögezzük le: a melegekkel szembeni emberi viszonyulás, és az ehhez a lobbóhoz történ? politikai hozzáállás két külön dolog. Az el?bbiekkal szemben továbbra is tartjuk a keresztény álláspontot (tehát azt, amit a katekizmusban szerepel, de a m?veletlenebbjét meglepte, amikor Ferenc pápa kimondta), az utóbbival szemben pedig most *felvilágosítunk. Azaz meghaladjuk.*

A kezdeteket a második világháború környékén találjuk, amint annyi más elmeroggyanását. Azon belül is Sigmund Freud és lánya, Anna Freud munkásságáig kell visszamenni. Ez azért is fontos, mert ?k ketten a kés?bbiekben is még fognak szerepet játszani. A lényeg az, hogy amikor 1937-ben a bécsi zsidó értelmiség számára nyilvánvalóvá vált, hogy nincs maradásuk a náci Németországban, még az Anschluss el?tt sokan emigráltak angolszász területekre. A pszichiátria els?, „bécsi iskolája” szinte exkluzívan Anglia és Amerika felé vette az irányt, így tulajdonképpen ez az értelmiségi kör jelentette az alapját annak a mára széles tudományágnak, amelyet „pszichiátriának és pszichológiának” nevezünk.

A tudományág az ötvenes években alakult ki Amerikában: ebben az id?szakban a Vasfüggöny keleti oldalán ez a tudomány se fejl?dhetett, hisz Freud maga is szigorúan indexen volt. Helyette egy furcsa „lélektani hibrid

tudomány” kifejlesztése folyt g?zer?vel melynek lényege sokkal inkább az volt, miként lehet kinevelni a jöv? szocialista embertípusát. Andrej Sznyezsnevszkij talán ismer?s lehet, ? volt az els? olyan „pszichiáter” aki tulajdonképp a pszichoanalízis és pszichiátria diagnosztikai módszereit egyértelm?en annak megfelel?en alakította át, hogy **az megfeleljen a Szovjetunió politikai irányvonalának**. Tulajdonképp a „kereszténység” simán a skizofrénia egy típusaként kerülhetett a betegségek listájára az ötvenes években, ahogy számos olyan „mentális viselkedés” lobotómiát és egyéb finomságokat eredményezhetett a kies keleti sztyeppe egy mára elfeledett intézetében, ami nem fért össze a kommunizmusnak nevezett elmebajjal.

A bécsi iskola azonban pont ezen okok miatt menekült a „szabadság földjére”, Amerikába, hogy szabad utat adhassanak annak a tudománynak, **melyet Európában a kommunisták Sznyezsnevszkij vezetésével politikai bunkóként használtak, a nácik pedig mint „zsidó ?rületet” egészében utasították el**, felváltva azt az akkoriban népszerű eugenikai és faji elméletekkel (melyek egyébként angolszász találmányok voltak).

A komcsik szerint tehát a „másként gondolkodás” volt pszichiátriai betegség, a nácik szerint meg faji romlás.

Ennek lesz jelent?sége a kés?bbiekben, azért jegyezzük meg most. A „zsidó” pszichiátriát tehát **két frontról támadták: egyik volt a genetikai oldal, másik pedig a „pavlovi reflexek” felturbózása révén a „nevelés” felmagasztalása mindezzel szemben**. A tudomány alapítói azt állítottak, miszerint az ember „lelke” sokféle hatás alatt, komplex módon, biológiai, nevelési és személyes reakciói elegyéb?l adódó módon alakul, s ennek összetett analízise vezethet megoldáshoz az egyes emberek esetében mindenféle determinált megoldással szemben. A nácik szerint a gének határoztak meg, a komcsik szerint meg a nevelés, *újbeszélve*: az osztályhelyzet.

A pszichoanalízis hívei pedig menekültek Amerikába.

A háború utáni generáció két meghatározó alakja Freud lánya, Anna Angliában, valamint a tengeren túl Edmund Bergler voltak. Berglert több tanítványa és munkatársa is követte, így Wilhelm Stekel, Abraham Brill valamint Melanie Klein. De tanai az 1933-ban Budapesten elhunyt Ferenczi Sándor nézeteire is hatással voltak, akinek a munkássága sajátosan mutatja, hogy miként alakult ennek az irányzatnak a sorsa a második világháború után itthon. Ferenczi korai, 1933-as halála után tanítványa, Hermann Imre maradt egyedül Magyarországon, egészen 1984-ben bekövetkezett haláláig a „pszichoanalízis” iskoláját egyfajta tudományos gettóban képviselte. 1947 és halála között egyetlen alkalommal, 1974-ben (!) tarthatott el?adást a témában, a magyar pszichiátriát a szovjetek diktálta „tudományos” irányvonal uralta ugyanis.

Freud maga **a homoszexualitás nem tekintette „betegségnek”, ugyanakkor rámutatott arra is, hogy a homoszexuális viselkedésben számtalan pszichológiai faktor is szerepet játszik**, tehát – ha úgy tetszik – bizonyos, adott esetben visszafordíthatatlan pszichológiai folyamatok eredménye. Nem zárta azonban ki azt, hogy bizonyos esetekben a homoszexuális viselkedés csupán válaszreakció egy adott traumára, és nem mélyr?l ered? vágy vagy hajlam. Maga Freud is különbséget tett tehát a mélyr?l ered? homoszexualitás és a homoszexuális viselkedés között, bár – és ezt hangsúlyozni kell – maga nem tekintette betegségnek, mint el?dei, akik sokszor elektrosokkot alkalmaztak melegeken, és egyéb kegyetlen módszerekkel próbálták ?ket úgymond „jó útra téríteni”. Ha úgy tetszik **Freud álláspontja a kérdésben a 21. század konzervatív átlagemberének nézeteivel egyezik meg**, miszerint „melege válogatja”, hogy a homoszexuális „coming out” egyben konszolidált, és egészséges életet eredményez az egyénnél, vagy a homoszexuális promiskuitás egy komplexebb pszichiátriai probléma egyik vetülete csupán.

Freud lánya apjánál mélyebben ásta bele magát a témába. Apjával is ellentmondva úgy vélte, a homoszexualitás úgymond „gyógyítható”, hisz egy meglehet?sen komplex, ám mégis átlátható pszichiátriai képletb?l ered, mely általában az Oidipus-komplexus, a kasztrációs félelem és bizonyos nárcisztikus elemek kombinációjaként jön létre. Ebben a témában két tudományos publikációt is kiadott: 1949-ben és 1951-ben is, melyet több „sikeres klinikai kúra” alapján írt esettanulmánnyal támasztott alá. Anna Freud egy 1956-os interjújában úgy vélte: **a homoszexualitás úgymond elismerése azt eredményezné, hogy ezt a jelenséget kivonják a pszichoanalízis hatásköre alól**. Ahogy ? fogalmazott: „Ez meggy?zné a pácienseket arról, hogy ezek az „erkölcstelenségek” tulajdonképp normálisak, hogy ezekkel boldogan élhet és nincs szüksége pszichiátriai kezelésre. Ez a fejlemény nagyon rossz következményekkel járna.”

Érdekes módon Freud a témában vitában állt a tengeren túli „bécsiek” másik nagy alakjával, Edmund Berglerrel,

aki a témával már 1933-ban publikált tanulmányban is foglalkozott, és mai napig a szexológia egyik legnagyobb alakjaként tartják számon. ? a homoszexualitást az anyával való „ambivalens viszonyokra” vezette vissza, amit a homoszexuálisok esetében visszatér? elemként ismert fel. Úgy vélte, hogy a homoszexualitás az ödipális szakaszban alakul ki, és tulajdonképp a kamasz fiú saját péniszéhez való viszonya magyarázza. A kamaszkori traumák illetve esetleges sérülések, f?leg egy „er?s anya mellett” rásegítenek a kamasz fiú homoszexuális fantáziáira, és módosítják orientációját. kialakul a „jó pénisz” és a „rossz pénisz”, és az ehhez való viszony határozza meg a homoszexualitásban az aktív vagy passzív részvételt. Anna Freud esetében a nárcisztikus s?t néhol cezaromániás jeleket mutatóak az aktív, a szubmisszív, elnyomott felek a passzív oldalon lesznek jelen. Ezek a nézetek természetesen elavultak mindenképp, azt viszont mutatják, hogy Bergler és Freud, a bécsi iskola szinte egészét tekintve tulajdonképp a homoszexuális viselkedést a pszichoszexuális fejl?dés zavaraként értelmezte, és mint ilyent – ha eltér? mértékben is – de kezelhet?, s?t kezelend? jelenségként nézte.

Ebben a nézetben persze megint csak nem rejlett semmiféle homofóbia: legtöbben egyetértettek abban, hogy a [redacted] homoszexualitás adott esetben kezelhet? és kezelend? még akkor is, ha ebben eltér? módon voltak toleránsak. [redacted]

Bergler – a mai nézetek szerint – nem kicsit esett túlzásokba az ötvenes években. Ennek számos oka volt, de a legfontosabb harca – azon túl, hogy Anna Freuddal is összet?zésbe keveredett – Alfred Kinseyvel volt. Alfred Kinsey, ha úgy tetszik, Bergler „nemezise” volt. Híres-hírhedt pszichiátriai párbajukból végül – jóval halála után – Kinsey került ki gy?ztesen, nem kevéssé azon okból, hogy Bergler kb. Mengelét meghazudtoló brutális módszerekkel fejlesztette ki az „áttérít? terápiaként” hírhedté vált sokk-kezelését, mellyel az ötvenes években – saját bevallása szerint – 90%-os hatékonysággal volt képes homoszexuálisokat „visszavezetni” a „helyes útra”. Annak ellenére, hogy a Bergler-terápia inkább tekinthet? mai szemmel egy makarenkói alapokon nyugvó átnevel? tábornak, ez **nem teremt olyan hamis dilemmát, hogy ett?l egyértelm?en Kinsey-nek kellett igaza legyen**, aki amúgy kétségtelenül azok vezére volt, akik a Bergler-terápia néhol kifejezett kegyetlenségbe hajló módszerei ellen felemelték a hangjukat.

Kinsey – akir?l melleleg film is készült Liam Neeson f?szereplésével – maga is homoszexuális volt. Egy „bigott” keresztény-protestáns család egy szem fiaként a korai életében az összes olyan „összetev?” szerepelt is, amit Bergler és a „bécsiek” a homoszexualitás kiváltó okaiként szerepeltetnek: apa, aki sosincs jelen, anya, aki egyszerre szigorú, szikár és férfias és birtokló. Erre rásegített a tény, hogy Alfred egészsége egész életében nagyon gyenge volt, gyerekkora nagy részét klinikákon töltötte: beteg volt a gerince, a légzése és még számtalan egyén szöv?dménnyel küzdött, végül korai halálát is szívelégtelenség okozta. Nem volt pszichiáter. Rovarokkal foglalkozó biológus volt, ugyanakkor gyakorló biszexuális, vagy inkább homoszexuális. Els? szeret?je tanítványa, Clide Martin volt, de rajta kívül több másik fiatal fiatalember is Alfred ölel? karjaiba omlott, melyet felesége azért t?rt el, mert maga is szeretett más férfikkal hetyegni. Alfrednak egyéb fura szokásai is voltak. Például szeretett tárgyakat felhelyezni magának oda. Ez egészen nagyméret? tárgyakat is jelenthetett, pl. sörösüveget és hasonlókat. Ezt „büntetésnek” szánta saját homoszexuális vonzalmai miatt. Ezen okokból végül körül is metélte magát: érzéstelenítés nélkül egy konyhakéssel. Krumpli-fóbiája is volt, szinte elemi gy?löletet érzett a burgonyák iránt.

Nem véletlen, hogy Bergler igazából végig inkább potenciális páciensnek tekintette, semmint tudományos ellenfélnek. Edmund Bergler nem tudta megemészteni aényt, hogy miként fordulhat el? az, hogy ?t, a freudi iskolából jött, képzett és publikációk sorát produkáló tudományos szakembert „megkérd?jelezheti” valaki, aki maga is sokkal inkább kezelésre szorulna, semhogy katedrán ossza az ész.

De hát ez Amerika: a szabadság hazája már 1954-ben is, ahol bármi lehetséges.

Kétségtelen tény, hogy a Bergler-terápiával voltak gondok. Több páciens is az ott átélt traumák hatására öngyilkos lett, de ha emlékszünk: Anna Freud is vitában volt Berglerrel, de nem azon a fronton, ahol Kinsey. Freud szerint Bergler ha úgy tetszik „túlzásba esik” és „általánosít” a kérdés kapcsán, viszont az a megoldás – amit melleleg Kinsey vetett fel, miszerint a homoszexualitás „természetes állapot” – ugyanúgy elkerülend? sarkítás, mint

amennyire Bergler spártai terápiája. Bergler több etikai határt is átlépett. Többek között megsértette az orvosi titoktartást, nyilvános megaláztatásnak tette ki bizalmas pácienseit, alapvetően – főleg élete vége felé, amikor a Kinsey-féle affér és a hatvanas évek társadalmi változásai kezdtek begyűrűzni – egyre inkább morózus, sértett, szkonzervatív és némileg fasisztoid alak lett belőle.

Nathan Hale amerikai író az 1965 és 1985 közti időszakot a „pszichoanalízis alkonyának” nevezte. Freud és iskolája egyértelmű hanyatlásnak indult, főleg amiatt, mert a pszichológia és a pszichiátria tudományterületei egyre távolodtak. A pszichiáterek, orvosokként némileg zavarónak tekintették a pszichoanalízis „bölcész” elemeit. Ezzel szemben a pszichológiai irányzat szószólói alapvetően humán tudománynak tekintették a pszichoanalízist. Bergler napjai meg voltak számlálva, és ezzel együtt igazából a homoszexualitás kérdését, melyet igazából a pszichoanalitikus iskola vizsgált először érdemben, alapjainál érte a hatvanas években támadás

Azt azonban érdemes ezen a ponton megjegyezni, hogy honnan: emlékszünk arra, hogy a nációk és a szovjetek honnan tekintették még az elején sarlatánságnak a pszichoanalízist? A nációk azt mondták, mindennek biológiai okai vannak, míg a kommunisták szerint meg minden nevelés kérdése. Nos: elég furcsa lehetett egy professzionális élet alkonyán azzal szembesülni, hogy végeredményben a homoszexualitás kérdését is két oldalról támadták meg:

egyrészt megjelent a „meleg-gén” tana, miszerint a homoszexualitás okai genetikai eredetűek. Másrészt a körvonalazódni kezdett az, amit ma „gender theorynek” nevezünk, miszerint tulajdonképp minden a nevelés kérdése.

A komcsikhoz hasonlóan gondolták eme derék amcsi pszichológusok, hogy tulajdonképp úgy lehet „férfivá” vagy „nővé” kondicionálni egy egyedét, mint Pavlov kutyáit. Mondani sem kell, hogy ezen a ponton a pszichoanalízis követői egy csapásra kisebbségben találták magukat, és egy „demokratikus rendszerben” ez egyet jelent azzal, hogy lehet menni a levesbe. Ez történt Amerikában, s erre a folyamatra számtalan más esemény is rásegített, melyekről majd legközelebb...

(folytatás valamikor következik)

B.Boogieman - tutiblog.com

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu]]>

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló